

ikke villet gaa med til. Jeg erkender, at jeg forstaaer ikke, hvilken Politik der ligger til Grund for, at man ikke vil det. Forholdene er dog i alle de store Byer saa udviklede, at Kommunerne ganske nødvendigt maa betale, hvad det her drejer sig om. De, der kan knibe udenom den i Slutningen af § 9 nævnte Forpligtelse, vil være smaa Kommuner, maaske Landstationer, Landkommuner, saadanne, fra hvilke det altid har voldt Kvaler at faa Bidrag til Arbejdsløsheds-kasser. De store Bykommuner opnaar ingen Lettelse ved, at man stryger dette Punktum, de vil komme til at betale fuldt ud det samme som nu, ellers skulde jeg kende Kommunalbestyrelserne i de paagældende Byer meget daarligt. Jeg forstaaer derfor ikke, hvad egentlig Begrundelsen kan være for et Flertal til at foreslaa denne Ændring, og jeg synes heller ikke, at den ærede Ordfører har begrundet den.

Jeg kommer saa til Ændringsforslag Nr. 5 til § 13, som jeg ogsaa vil fra-raade ærede Medlemmer at stemme for. Der eksisterer jo nu den Fortolkning af det paagældende Spørgsmaal, at hvis en Mand eller Kvinde, som efter at være blevet Deltager i en Strejke eller Lockout, faar Arbejde, som varer i 4 Uger, derefter paa Grund af Arbejds-mangel afskediges, er han eller hun berettiget til paa ny at faa Hjælp af Arbejdsløsheds-kasserne. Dette gaar den om dette Spørgsmaal udstedte Resolution ud paa. Dette siger man nu fra Flertallets Side maa vedkom-mende ikke, nej, naar der er Krig, skal der være Krig, og uanset om vedkom-mende har arbejdet i 4 Uger, som det nu er bestemt, eller i 5 eller i 6 Uger, skal han, hvis Strejken eller Lockouten ved-varer, være prisgivet, og den Fagorganisa-tion, han tilhører, og som Medlem af hvilken han er kommet ind i Strejken eller Lockouten, skal støtte ham. Jeg forstaaer ikke, hvad dette skal til, naar der fra Nævnets og Arbejdsløshedsinspektørens Side er skabt Regler for dette Forhold, og man i øvrigt fra det praktiske Liv ved, at det er Forhold, som næsten aldrig kommer til at foreligge. Enten slaas man over hele Linien, eller ogsaa slaas man ikke, Smaakampe kendes jo næsten ikke mere. Jeg synes, at der er liden Grund til at forandre paa den Praksis, som nu er skabt, og som Folketinget har aner-kendt.

Ændringsforslag Nr. 6 til § 13 har jeg for saa vidt ikke noget imod. Denne Ændring tilhører ligesom hele Loven om

Arbejdsanvisning Fremtiden, og det er Forudsætningen, at de to Institutioner, Arbejdsløsheds-kasserne og Arbejdsanvisningskontorerne, skal supplere hinanden. Derfor kan jeg, som sagt, for saa vidt ikke have noget imod, at denne Ændring kommer ind. Hvordan Arbejdsanvisnings-institutionen vil udvikle sig, og hvor hurtig den vil udvikle sig, er Spørgsmaal, der hører Fremtiden til. Jeg har erkendt overfor Udvalget, at jeg ikke nærer stor Tro til, at den vil komme til at betyde noget, jeg ved kun een Ting, som jeg gerne vil nævne her, og det er dette, at Oprettelsen af Arbejdsanvisningskontorer ikke er noget, man gør for sin Fornøjel-ses Skyld, det koster Penge. Udgiften til det Kontor, der virker her i København med sine to Filialer, er paa Kommunens Budget for 1913—14 opført med et Beløb af 40,057 Kr., hvortil i Tidens Løb vil komme forskellige Pensionsbyrder og lignende. Hvis der omkring i Amtene skal oprettes forskellige store Kontorer med Filialer, vil sikkert Udgiften pr. Kontor der blive noget lignende som for Køben-havns Vedkommende. Men, som sagt, alt dette hører Fremtiden til, og Oprettelsen af disse Kontorer vil sikkert ikke foregaa særlig hurtigt, da Pengene spiller en Rolle baade for Statskassen og Kommunerne, hvilke jo skal udrede den overvejende Del af Udgifterne. Lovforslaget om Arbejds-anvisning er imidlertid et Kompromis mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, saa jeg skal naturligvis ikke modsætte mig det lige saa lidt som den heromhandlede Ændring, der knytter det foreliggende Lovforslag sammen dermed.

Det nye Stykke, der foreslaas tilføjet § 13, forekommer mig, selv med den Underændring, som Ministeren har foreslaaet, at være ganske overflødig. I Lovforslaget om Arbejdsanvisning er der i § 8 sat Bestemmelser for, hvordan Anvisningskontorerne Samvirken med Arbejdsløsheds-kasserne skal foregaa, og Meningen med Loven om Arbejdsanvisning maa jo ogsaa være i saa høj Grad som muligt at komme Arbejdsløsheds-kasserne til Hjælp, derved at Arbejdsløshed afværges. At der yderligere i den foreliggende Lov skulde behøves en Paragraf, som fastslaar, hvad der allerede er fastslaet i § 8 i Loven om Arbejdsanvisning med Hensyn til Anvisningskontorenes Arbejds-metode, kan jeg ikke indse, og jeg vil derfor ikke stemme for Ændringsforslag Nr. 7.

Til § 18 er der under Nr. 8 foreslaaet en forandret Affattelse af første